

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Jesus Passus Per Centuriam
Modorum Meditandi passionem Salvatoris nostri illustratus; cui
accesserunt Meditationes In Passionem Domini XLVI. - Juxta numerum
dierum Quadragesimæ

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066405

100. Considerando quomodo Christus in sua Passione & Morte tam per
odium inimicorum suorum, quàm per Charitatem suam erga Patris Æterni
honorem, nostramque salutem, annihilatus est totus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45427

Sanguini, Mundo & pompis ejus, diabolo & desiderijs ejus.

Utinam crucem Domini amplectamur, & portemus post JESUM, unicam gloriam reputantes, configi cruci ejus, & stigmata ejus in corpore & anima portare.

Utinam, denique, moriatur in nobis omne quod inimicum est Deo, ejusque repugnans voluntati. Et fiat *vita nostra abscondita cum Christo in Deo, ut cum ille apparuerit vita nostra, tunc nos appareamus cum ipso in Gloria.*

MODUS C.

Centesimus meditandi Passionem Domini nostri Modus esse potest: recogitando quomodo Dominus noster in sua Passione atque Morte, tam per Malitiam odiumque Inimicorum suorum; quam per Charitatem suam erga Patris Æterni honorem, & erga nostram salutem, annihilatus, exinanitus, mortuusque est totus. Liber hoc declarare aliquatenus in gratiam pii meditatoris.

Quod ergo attinet ad Inimicorum Christi erga ipsum Malitiam atque Odium: Manifestum est consideranti studia eorum, hanc fuisse primariam & plenariam ejus proprietatem, efficere, ut Christus neque Deus, neque Homo, neque quidquam aliud esset, sed ut nullo modo in rerum natura existeret; ut annihilaretur, seu in nihilum omnino redigeretur. Quod & effectum omnino facto ipso, quantum quidem in ipsis erat.

Ad quod plenius considerandum; Videamus

mus

mus studia, & proposita voluntatis eorum, odiis omnibus inflammatissimæ, quæ quidem ipse Dominus noster apud Jeremiam sibi ostensa & cognita fuisse testatur, dum ait ad Patrem suum Æternum. *Tu Domine demonstrasti mihi & cognovi: tunc ostendisti mihi studia eorum.* Quæ verò fuerint illa studia, quæque proposita, & quod demum exitu terminanda, effectuque satianda ex ipsorum voto, mox in consequentibus denuntiat, & prædicit, per eundem Prophetam subdens. *Et ego quasi Agnus mansuetus, qui portatur ad victimam: & non cognovi, quia cogitaverunt super me consilia, dicentes: Mittamus lignum in panem ejus, & eradamus eum de terra viventium: & nomen ejus non memoretur amplius.* In quibus verbis, manifestè, & expressè, Inimici Dei, & Salvatoris nostri, exprimunt virulentiam studiorum suorum ad nocendum, esse & fuisse tantam, ut contenti non essent quantacumq; Domini afflictione, sed eam talem esse optarent, quæ in primis esset ignominia pariter & cruciatis plenissima; Crucis nimirum; quam expresserunt illâ phrasi: *Mittamus lignum in panem ejus.* quasi dicerent, affigamus eum Cruci, suspendamusque in ligno corpus ejus, quod panem vocant, velut prælagientes (quanquam non ex suo spiritu maligno, sed ex Divino oraculo) Corpus Domini JESU, futurum panem missum, & datum, à Patre de celo, verum, qui dat vitam mundo: nisi fortè velimus dicere, Corpus Domini nostri, vel ipsammet Dominum nostrum, Panem ab eis dici, quòd ejus excarnificatione, atque cruciamentis, præsertim in ligno Crucis, essent odia sua, & furores, ita exsaturaturi, quomodo

G: ~~2~~
 hic
 oper:
 TOM
 N
 5 2

modo famelici, & fame rabidi lupi, aut canes, aut quicumque alii exsaturantur citò, vel cibo, vel pane; quomodo alicubi Dominus dicit de suis iisdem persecutionibus: *Satiati sunt panis meis*, ac si pœnæ suæ, panis eorum fuerint, quibus usque ad ingluviem, & obesitatem saginati, & farti fuerint. Pergunt autem impii furorem peccatorum ac studiorum suorum contra Christum explicatiùs enarrare cùm dicunt. *Et eradamus eum de terra viventium*: quasi dicant. Parùm est nobis, Crucifigi à nobis Christum: ampliùs desiderant odia nostra: non quietura, neque sopienda, nisi penitus eraserimus eum de terra communi: ut vestigium ejus supersit inter homines nullum, nulla fibra radicis ejus, nulla vel umbra illius. Ipsa quin & memoria nominis ejus, ex hominum mentibus tollatur & aboleatur, ut nomen ejus non memoretur ampliùs, sed fiat, quasi nunquam eum, aut natura rerum, aut oculus hominis vidisset existentem.

Simillima hostium Christi in Christum studia, sive potiùs odia, ipsimet hostes deprædicant apud Salomonem, cum dicunt. *Circumveniamus justum, quoniam inutilis est nobis, & contrarius est operibus nostris, & impropereat nobis peccata legis, & diffamat in nos peccata disciplinæ nostræ. Pro mittit se scientiam Dei habere, & Filium Dei se nominat. Factus est nobis in translationem cogitationum nostrarum. Gravis est nobis etiam ad videndum: quoniam dissimilis est aliis vita ejus, & immutatae sunt viæ ejus. Tanquam nugaces estimati sumus ab illo, & abstinet se à viis nostris, tanquam ab immunditiis, & præfert novissima justorum, & gloriatur Patrem se habere Deum. Videamus ergo si sermones*
V.P. Druz. Op. VIII. Y y illius

Illius veri sint, & tentemus quæ ventura sunt illi, & sciemus quæ erunt novissima illius. Si enim est verus Filius Dei, suscipiet illum, & liberabit eum de manibus contrariorum. Contumeliâ & tormento interrogemus eum, ut sciamus reverentiam ejus, & probemus patientiam illius. Morte turpissimâ condemnemus eum: erit enim ei respectus ex sermonibus illius. Hæc cogitaverunt impii: & hæc postmodum tam opere, quàm sermone præstiterunt, aded panè ad unguem, ut dici posset ex Evangeliiis hæc assumpsisse, quæ ante Evangelistas omnes tantò ante prolocuti sunt.

Hanc eandem plùs quàm furiosam exitialemque inimicorum Christi enormitatem, ejusque usque ad exterminium affligendi cupiditatem, Beatus Job expressit. Cùm inter alia, in Christi persona, de ejusdem doloribus prolocutus est. *Oppressit me dolor meus, & in nihilum redacti sunt artus mei.* Cujus verbis consonat etiam apud Davidem in persona sua Dominus. *Et ego (inquiens) ad nihilum redactus sum, & nescivi.*

Quomodo autem hæc in Scripturis Sacris de hostili in Christum odio prænuntiata, affectu ipso ab hostibus comprobata, inque actum deducta sint, ex Evangelica narratione videamus.

Universaliter ergo in primis loquendo: Impii, & Inimici Domini, quidquid in Domino fuit, totum destruxerunt. quod verò destruere non potuerunt, negaverunt: atque sic nihilominus quantum in ipsis fuit, totum Dominum destruxerunt, corruerunt, in nihilum redegerunt.

Nasciturum in mundum Donicum, nemo suorum

G: ~~Z~~
 hic
 opere
 Tom
 N
 S
 E

suorum recepit, sed eum ad stabulum, atque ad bestias rejecerunt; unde & Mater sua coacta est reclinare eum in praeseptio, quia non erat ei locus in diversorio.

Natum in mundum: subito ad necem quasi-
verunt atque destinaverunt: quam ne evaderet
nulli infantium coaeternorum pepercerunt, sed
ut ipse inter illos unus perditorum occisorum-
que esset, inauditam post homines natos, parvu-
lorum lanienam perfecerunt.

Ergo in exilio Aegyptiaco profugus, occul-
tus, omnium egens, & inops servatus, succrevit-
que donec mortui sunt omnes ii, qui quarebant
animam ejus.

Reversum ab Exilio, latere ignotum, abje-
ctum, pauperem, fabrilis opera peragentem,
obsequia domestica omnia MARIÆ Matri, &
Josepho Patri impendentem; planèque occultum
ad annum usque trigesimum aetatis permanere
opus fuit, ut postmodum Filius fabri, & faber,
& Filius Joseph, ac MARIÆ per contemptum
diceretur.

Prodiit tandem in publicum, ut putabatur fi-
lius Joseph: & rem communem, id est salutem
totius mundi agere coepit: sed simul etiam
eodem opere ac tempore, odiorum & per-
secutionum ostium ei apertum est, & adver-
sarii multi.

Ante omnia negaverunt eum Deum esse: sed
neque Dei Filium esse, audire potuerunt, mul-
toque minus credere. Quin etiam illum neque
Hominem Dei, seu Hominem à Deo esse, puta-
rive passi sunt. Itaque quod in ipsis erat, Divini-
tate eum spoliaverunt, atque si Patrem suum

Deum, ac se Filium Dei appellasset, blasphemiaz, mendacii, impietatis, mortis denique reum iudicaverunt, proclamaverunt, lapidibus obruerentaverunt, demumque Crucis tandem supplicio necaverunt. Neque hic stetit iniquitas eorum: sed negantes Christum Deum, negaverunt & Incarnatum, seu VERBUM Carnem factum: quâ quidem injuriâ nihil Deo ingratus, nihil Christo injuriosius, nihil Humani generis salutis nocentius, nihil toti universo damnosius, quantum in ipsis erat, fieri potuit.

Quid enim Homine Deo, atque VERBO Carnem induto, vel Magnificentius Deitati, ejusque gloriæ atque Charitati, vel honorificentius Christo, vel salubrius generi humano, vel toti universo visibili invisibilique ðrnatius & pretiosius? Tolle de natura rerum Deum Hominem: sustulisti Divinæ Charitatis medullam: sustulisti læsæ Majestatis Dignitatisque Divinæ unicam medicinam, sustulisti totius generis humani salutem, sustulisti universi omne unicumque Bonum. Hoc fecit hostium Christi furor, quando in Christi Deitatem debaccharus est. *De bono (inquit) opere non lapidamus te, sed de blasphemia. Et quia tu homo cum sis, facis te ipsum Deum. Et rursum. Nos (ajunt) legem habemus, et secundam legem debet mori, quia Filium Dei se fecit.*

Orbârunt ergo impii & inimici Dei nostri, Deum nostrum, per impietatem suam, & Divinitatis naturali Majestate, & Incarnationis dignatissimâ charitate. Videamus, an saltem eum esse per illorum furiosissima odia licuerit integrum in Innocenti Humanitate?

g: ~~2~~
 hic
 opere
 Tom
 Ne
 5 E

Ac in primis attendamus, an, & quam eî honestatem, civilem saltem, reliquerint? & reperimus, nullum (ut ajunt) pilum boni, honestique hominis, ac Civis residuum fecisse. Siquidem eum Peccatorem Samaritanum, dæmoniacum, furiosum, insanum, mendacem, Pseudo prophetam, Sacrilegum, legum violatorem, Impium, Ambitiosum, Regni avidum, Seditiosum, Rebellem, Seductorem, Maledicum, & Maledictum, Execrandum, Potatorem, Voracem, Latronum Principem, & homicidis latronibusque deteriorem, vitâ indignum, Mortis reum, Blasphemum, Fureiferum, neque commiseratione, neque aspectu, neque appellatione, neque unius saltem diei vitâ dignum reddiderunt. Hanc illi honestatem Christo induerunt, talem illum Civem suffragiis suis fecerunt.

At enim fortasse doctrinam ejus cælestem sapientiamque Divinam, & viam veritatis docentem promptis, paratis, obsequentibusque animis receperunt? Constat namque quia Dominus JESUS, populo illi scelerato, & semini nequam, præcepta vitæ, salutisque æternæ proponebat, ut pœnitentiam agerent, quoniam appropinquasset Regnum Dei: ut ejus mandata servarent, quatenus ad vitam æternam ingredi possent, ut Deum ex toto corde, & super omnia; proximos verò sicut semetipsos diligerent; ut non irascerentur omnino, ne inimicis quidem, sed ut amarent inimicos suos, benefacerent malefactoribus, benedicerent maledicentibus, orarent pro persequentibus, ut tollerent legis suæ super se jugum suave, & onus leve. Hac, similique ille Doctor Justitiæ, de cælo datus, atque

promissus populum suum edocebat. Porro Homines illi, planè ac si non hæc, sed his contrariè præciperet, ita prorsus his omnia contraria egerent, atque in ipsummet Doctorem Justitiæ excrucierunt. Non tantum non egerunt poenitentiam de peccatis, sed potius dilexerunt peccata sua, dilexerunt magis tenebras quàm lucem & Christum, licèt non solum proximum, sed etiam Benefactorem suorum tam corporum quàm animarum, odio habuerunt gratis, beneficii & voluerunt, & fecerunt pessime, doctrinam contradixerunt plùs quàm pervaciter, maledixerunt benedicienti, insidiati sunt innocenti, optima quæque monenti, suadenti, docenti, volenti, pessima quæque, probra, odia, persecutiones, insidias, præcipitia, lapidationes, contumelias, vincula, verbera, vulnera, omnia denique vitæ pericula, usque ad mortem turpissimam objecerunt.

Jam verò viventem illum numquid non sic exagitaverunt, tractaverunt, ut tamen eum salvam vitam, hominem esse non permiserint? Minimum est, quòd vultum ejus præ filiis hominum speciosum, decorum, & amabilem, velaverunt, conspuerunt, conspurcarunt, contuderunt insuper pugnis, alapis deformârunt, unguibus laceraverunt, genas vulserunt, labia, labraque ruperunt, fauces & dentes concusserunt, formam spoliaverunt, & exterioris speciei pellisque nihil reliquerunt. Itaque quasi absconditus vultus ejus erat: viderunt eum Prophetæ, & Amantæ Animæ, sed non erat ei aspectus, desideraverunt eum, sed quasi leprosum, & ne quidem reputaverunt eum. Unde & ipse Pilatus sic deformet

info

G: ~~2~~
 hic
 oper:
 Tom C
 Ne
 5 E

latus, cor, fauciatum, punctum, transfurum?

Affixum Cruci, & necdum erectum, tantâ petulantia, in os vultumque miserabilem partim conspuerunt, partim calcibus percusserunt, ut prope enecaverint. Sublatum verò in Crucis trabe, medium latronum, & iniquorum, tanquam latronum iniquissimum & caput, stauerunt, aversumque à Civitate, ne ejus oculis, & aspectu, Civitas scilicet macularetur.

Pendenti jam in Cruce impropèrârunt, insultârunt, exprobrârunt, blasphemaverunt, omnibusque linguæ, & oris maledicentiis, dicacitatibus, scommatis, sarcasmis flagellaverunt, confixerunt, suos quidem animos jucundâ voluptate, Animam verò illius amarissimo dolore, saturaverunt: scelusque suum, omni scelere sceleratius, sicut Sodoma prædicaverunt, in eoque coram oculis ejus ad invicem tripudiantes, & exultantes triumphaverunt.

Et hæcenus eum vivere vitam licet omni morte amariorem permiserunt; sed tandem, tandem, etiam in ejus vitam grassati sunt, eumque ad mortem adactum, vita spoliatum, Animam de corpore proturbatâ, non hominem ex homine, non Deum Hominem ex Deo Homine, non existentem ex existente, nihil & non ens ex ente fecerunt.

Atque huc cursus, huc usque conatus, huc usque furor odiorum & invidentiæ hostium Christi nostri fuit. *Maledictus furor eorum, quia pertinax; & indignatio eorum, quia dura; quia in furore suo occiderunt virum, & fecerunt in eo, quæcunque voluerunt, prolongaverunt, atque ad nihilum usque*

g: ~~...~~
 bic
 oper:
 JOM
 N
 E

usque terminaverunt iniquitatem suam. Bene, at-
 que justè Sanctus Patriarcha maledixit ac dete-
 status est, furorem odiumque Filiorum & po-
 sterorum suorum, benè & justè, nos quoque
 detestamur eundem tanta cum rabie, rabidaque
 obstinatione exercitum. At quid nobis facie-
 mus ipsi nos? Nos inquam, Christiani, non
 peccantes & peccatores, nos bibentes quasi a-
 quam iniquitatem, nos exundare facientes om-
 nem impietatem absque ullo termino: nos ite-
 rum iterumque, & millies milliesque iterum
 Christum crucifigentes in nobismetipsis, & eum
 ostentui atque contemptui habentes. Nos qui
 sanguine Christi, vel potiùs Sanguinis Christi
 pretio, animabus scilicet nostris, profunda in-
 ferni replemus: Nos quibus risus jocusque est,
 salutem à Christo nobis quæsitam, contemnere,
 negligere, perdere, atque diabolo propinare,
 offerre, obtrudere. Nos denique qui diabolum
 Christo præferimus, & cum diabolo, à diabolo
 infernalem æternamque damnationem, præli-
 gimus, atque præponimus à Christo nobis par-
 tæ, acquisitæque æternæ saluti? Quid, inquam,
 faciemus nobis ipsi nos, aut quid maledictionis
 obventurum putamus nobis, qui tantam negli-
 gimus salutem? Non enim comparatio est mali-
 tiæ Judaicæ in Christum, cum nostra in eundem
 ingratitude, petulantia, & peccandi enormi-
 tate: in immensum major est, magis injuriosa est,
 magis ingrata est, majore supplicio digna est
 Christiana quàm Judaica in Christum malitia.
 Judaicum enim furorem, & furoris totum sce-
 lus, admisit Christus, & suâ charitate in obsequi-
 um suum, & in exsequendum salutis nostræ to-

tiusque generis humani consilium adhibuit, adeo ut impiorum illorum manus, quando suo incumbebant scelere, tunc simul famularentur Redemptori. At verò Christianorum scelera, ad nihil proficiunt, serviuntve Christo: nisi cum peccatis peccatoribusque Christianis devolvatur in tartara simul quoque Divinus sanguis à Christo profusus. An verò indignius sit, Christum à Judæis ad breve tempus exorsum, contemptum, crucifixum, occisum esse; an eundem, Salvatorem creditum, & agnitum à Christianis, cum animabus suismet, in æternam perditionem scelere voluntario devolutum esse: judicent cæli, terræ. & ipsi inferi.

Vidimus quantum Malitiositati odiisque hostium in Christum licuit, qualiterque eorum acerbitate & insatiabili furore ad usque nihilum deductus sit; Jam superest ut videamus quid in eodem in eo fecit Charitas erga Æternum Patrem, & erga nos propter Patrem.

Atque in primis dico, quòd nihil prevaluissent ulla inimicorum Christi in Christum odia, nisi ea prior Charitas Christi acceptasset, & admisisset, suoque consilio, & suo excessui, instrumenta esse, ministrareque fecisset. In quem sensum Dominus Jesus Pilato potestatem vitæ & necis ejus apud se proponenti, respondit.

Joan. 19. 11.

Non haberes potestatem adversum me ullam: nisi tibi datam esset desuper, à mea scilicet propria in Patrem, & in Homines propter Patrem Charitate.

Hæc Charitas Christi, vocatur ab Evangelista Excessus, seu Excessiva; ab Apostolo Paulo, nimia; à Davide, copiosa, à Salomone Fortis ut Mors fortiorque Morte, & dura sicut Infernus:

à Joan.

g: ~~2~~
 bic
 oper:
 Tom
 N
 5

à Joanne in finem usque, finem non habens, ac demum ipsemet Deus : à Christo denique ipso Major omni, & quâ majorem habet nemo.

Hæc Charitas in Christo viguit, abundavit, excessit, ita ei dominata est, ita despoticè eum tractavit, subjectumque habuit, ita de eo impotenter triumphavit, ut aut esse Charitatem, aut Christum esse Deum Hominem ignorâsse, vel oblita esse, vel contemptui habuisse videri, atque ex gestis suis argui possit. Subjugavit ita sibi totum, quantusquantus erat, Christum, ut in Christo nihil reliquerit Christi, sed totum impenderit sibi, hoc est suæ voluntati, potestati, violentiæ, excessu, nimietati.

Explicent hoc primum Apostolica verba, deinde ipsius Christi, ejusque Charitatis opera. Verba sunt Apostoli, *Christus, cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo, sed exinanivit semetipsum formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, & habitu inventus ut homo : factus obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis.* Non egent dicta Apostoli commentario & explicatione, omnes elucidationes habet, explet, & excedit, dictum illud. *Exinanivit.* Atque hoc videamus in Dei nostri ejusque charitatis operibus.

1. Incarnatio ejus. Exinanitio fuit. Nam quid tam exinanitum, quàm VERBUM Caro factum, Creator in creaturam formatus?

2. Nasci in stabulo, eò quòd non esset ei locus in diversorio: Exinanitio fuit. & talis quidem, ut beneficentiâ brutorum in præsepio utendo eguerit.

3. Circumcidi octavo die. Exinanitio fuit. hoc

hoc enim factō, stigmate peccatoris signatus est: quod ipsum signaculum subiit, quando baptismo pœnitentiæ ab Joanne ablutus est.

4. Triginta ipsis annis in subjectione & obedientia Parentum occultus, ignotus, abjectus, contemptus vixit, etiam hoc Exinanitio fuit.

5. Quadraginta diebus jejunasse & postea esuriisse, cum bestiis in deserto vixisse, à diabolo tentatum triplici affultu, insuper à diabolo portatum de loco in locum, inter tam propudiosas & exosas manus, nec non ad sui adorationem invitatum. Numquid non etiam hæc Exinanitio fuit?

6. At enim prædicatione Evangelii, miraculisque omnis generis, beneficiis in populos infinitis, Innocentiâ vitæ, sine ulla omnino culpa, Admirandâ sapientiâ, stupendâ, in morbos, in mortem, in dæmones, in ventos, in marinos fluctus, & tempestates, potestate inclaruit, gloriosus visus, magnificatusque est: nimirum nusquam magis (ante Passionem) exinanitus est. Hic ille namque per supra dicta omnia nomen acquisivit stulti, dæmonium habentis, in furorem versi, insani, peccatoris, & peccatorum meretricumque amici, Samaritani, blasphemæ, seducens turbas falsarii, & falsi Prophetæ, divinitatem arrogantis & ementientis. Hic ille amisit Sapientiam, Veritatem, Justitiam, Innocentiam, Pietatem, Religionem, Charitatem, Scientiam, Honestatem, denique omne boni Hominis nomen, omnemque speciem prodegit, ita præcipiente charitate.

Omittamus quodd cum dives esset, propter nos egenus factus est: & ita quidem egenus & men-

g: ~~2~~
 hic
 oper:
 Tom
 N
 5 E

mendicus, ut alienâ miseratione sustentaretur, quâ ipsâ non rarò deficiente, se, suosque non nisi fame & inediâ sustentaret, ed demum egestatis sese redegit, atque à Charitate redactus est, ut ejus respectu, atque comparatione, vulpeculæ & aviculæ suarum fovearum, suorumque nidulorum possessione eum excederent: denique neque palmum terræ, ubi pedem poneret, neque locum in quo caput reclinare posset haberet: unde & pendulo in cruce capite mortuus est, & alieno in linteo involutus, alieno in sepulchro conditus est. Ad hanc nimirum eum omnium rerum egestatem nuditatemque Charitas adegit.

Jam verò Ingressus ille in Jerusalem super asnam & pullum ejus: ablutio quoque pedum discipulis suis facta à Domino: quid fuit nisi triumphus Charitatis de Christo, ejusque non tantum gloria, verum & humilitate. Ascensorem Cæli, curru gloriæ solitum vehi super Cherubim, super asellum locare, & triumphaliter in urbem Regiam ingredi facere: numquid non ludus Charitatis est? porro ad usque Judæ etiam proditoris pedes lavandos, extergendos, osculandos, amplexandosque Deum-Hominem abjicere: hic major excessus exinanitionis est, quam à diaboli manibus gestatum nuper fuisse. Nam manus etsi diaboli erant, innoxia tamen Christi Sanguine erant, & gestando Dominum nulla eum injuria lædebant; at verò pedes Judæ, pedes proditoris, pedes sanguinarii, pedes circa mercaturam vitæ Domini sui inquinati: manibus Christi contrectati, abluti, extersi, amplexu & osculo dignati sunt! O Charitas Christi! ita ne tibi viluit tuus Christus, ut eum subjectum & servum

fervum

servum habere Judas proditor fuerit te Judice dignus.

Sed ecce Eucharisticâ in Sacramento atque Sacrificio dignatione, ecquæ major, monstrifior, prodigalior, exinanitivior exinanitio? Si fidei credimus: imò quia credimus: ibi Christus immolatur & sacrificatur totus: quid est autem sacrificari, nisi oblationis actione, ita annihilatorie quodammodo immutari, ut res oblata suo modo esse desinat, in honorem & recognitionem supremi super omnia dominii ejus, cui fit oblatia, & cui offertur sacrificium? Rursum, quid est Eucharisticum Convivium, nisi Christi in Eucharistia realiter contenti atque presentis, in cibum potumque Animæ sub speciebus Panis & Vini realis sumptio. Cujusmodi actio naturaliter annihilativa est, seu sumpti in sumentem conversio: estò hic opposito modo, sumens potius in id quod sumptum est, Homo scilicet in Christum consumatur & convertatur. Ad quantas porrò ad quàm varias, infinitas, incogitabiles, incogitabiliterque indignas indignitates Charitas sua Christum suum adigit, tam in hoc Sacrificio, quàm in Sacramento, ad hoc certè neque elocutio, neque cogitatio humana sufficit, & tamen illa ad usque finem mundi duratura est, cum dignatio peracta in cruce immolationis, solummodò per tres horas duraverit: hîc verò in sacrificio Missæ atque Sacramentali Convivio, sæpe sæpius Dominus nofter tantas indignitates subire necesse habeat, quarum una aliqua, omnibus super crucem oblationibus, etsi innumera forent, esset indignior immaniorque. Una enim Sacrilega Christi vel

g: ~~2~~
 hic
 opere
 Tom C
 N 3
 5 E

in Sacrificio oblatio, vel in Sacramento sumptio, omnem in cruce oblationem per se loquendo, indignitate, & injuriositate supergreditur. Et tamen ad hasce sacrilegales indignitates Christum Charitas sua adegit, usque ad consummationem sæculi. O Charitas quam violenta, quàm imperiosa, quàm excessiva, quàm nimia, quàm exinanitiva es?

Quid verò de Charitate Christi deque ejus in Christum imperiositate dominatuque plùs quàm violento & excessivo in univèrsa ejus Passione, usque ad crucifixionem, & in cruce mortem, dicam, vel afferam? Infinitum esse oporteret in exponendo, sicut infinita voluit esse Charitas in Dominando, & in Domino Jesu ad omnem suum nutum, omneque arbitrium versando. Multa sunt hæcenus dicta in superioribus modis & tractationibus, quæ huc valde faciunt, sufficiat nunc à me dici duo hæc, aut tria.

Primum est. Christi Passionem non tantum omnibus doloribus hominum hujus vitæ majorem & graviolem fuisse, verum etiam gravem fuisse sicut dolorem inferni, & quidem cum quodam insuper excessu. Unum horum indubitatum est apud Sacros authores, & Divina Scriptura significat; partim cum per Job Dominus de se loquitur: *Utinam appendantur peccata mea, quibus iram merui, & calamitas, quam patior, in statera; quasi arena maris, hæc gravior appareret.* Excessu nimirum immensitas dolorum Christi in Passione & cruce, omnem enormitatem gravitatemque peccatorum nostrorum, à Christo in sese susceptorum: partim cum per Jeremiam ita nos obtestatur dicens. *O vos omnes, qui*

qui

qui transitis per viam, attendite & videte, si est dolor sicut dolor meus: In altero quod dixi, non hoc dico, quasi sentiam & affirmem Christum Dominum inferni pœnas in sua Passione sustinuisse, scio, & profiteor erroneè hoc, & blasphemè dictum, ab aliquibus: sed dico, in Passione Domini nostri reperiri quasdam condiciones, quæ vel habent quandam cum pœnis inferni similitudinem, vel etiam habent aliquem super inferni pœnas excessum, in eoque Immensam Charitatis Christi nimietatem eluxisse. Quod explico hunc in modum.

1. Communi sensu, gravius, & intolerabilius, indigniusque est Innocentem pati, ea, quæ nocentibus sunt debita: at Christus non tantum fuit Innocens, sed Innocentia ipsa, noxæ omnis propriæ incapax: qui tamen non solum passus est, ea quæ nocentibus scelestisque essent patienda, sed etiam passus est de facto ea omnia, quæ erant scelestis (nempe nobis) patienda, & passus est tanquam scelestus esset ipse, tanquam omnium scelestorum (non tantum sceleratum) caput: passus est pro omnibus scelestis, passus denique est ne scelesti pati deberent. At verò in inferno nemo patitur Innocens, sed omnes noxii & impii: gravior itaque & indignior ex hoc capite fuit Passio Christi, quàm damnatorum in Inferno.

2. Christus etsi descendit ad inferos, ibi tamen nihil passus est: inò agnitus, honoratus, cultus, & adoratus est. At in vitæ suæ extremo, passus est quasi pœnam damni & pœnam sensûs. Et pœnam quidem quasi damni: quia passus est derelictionem à Deo Patre, non quod à Deitatis hypo-

g: ~~2~~
 hic
 oper:
 Tom
 N
 E

hypostatico consortio, & à Beatifica gloria vivens exclusus sit, (absit hoc cogitare) sed quia à cura & protectione in malis pœnisque suis desolatus & derelictus fuit; & quia humanitate ejus dissolutâ, fuit etiam dissoluta unio VERBI, non cum Anima, neque cum corpore, sed cum ipso composito Homine-Deo: in quo etiam pro tunc cessavit Beatifica visio. Non existens enim videre Deum non potuit, estò secundum Animam suam Deum semper intuitivè & beatificè vidit. Passus est quoque pœnam sensûs tam in Anima, quàm in corpore, & omnibus horum potentiis & partibus. Passus quoque est Dominus pœnam blasphemiarum & execrationum Dei, non quas ipse corde vel ore suo protulerit, sed quas partim protulisse, per calumniam dictus, atque ob eas morti addictus est, partim quas in eum impiissimi hostes, impietate plenis faucibus eructârunt.

3. Passus est Dominus noster pœnas omnium singulorumque peccatorum, etiam remissorum, remittendorumque; at damnati non patiuntur pro talibus, sed solum pro non deletis finali pœnitentiâ.

4. Passus est Christus pœnas peccatorum omnium, non tantum ad rigorem Justitiæ, verum etiam ultra condignum: damnati verò non nisi infra condignum puniuntur. Et estò damnati patiantur pœnas æternas quantum ad durationem earum, nunquam finem habituram: Christus tamen passus est non quidem æternas, tantas tamen, quæ æternis abolendis non tantum pares, sed majores fuerint; unde per efficaciam meritorum passionumque Christi, æternæ pœnæ,

V. P. Druz. Op. VIII.

Zz

pos-

pœnitentibus nobis condonantur: deinde etiam passus est quasi æternas, quantum scilicet ad effectum atque fructum æternaturum, nullis unquam, applicationibus (estò mille millia mundorum seu humani generis populorum essent) exhauriendum; quod sine dubio arguit immensitatem quandam passionum Christi, quæ in pœnis damnatorum, neque est, neque esse potest. In hoc ergo sensu & ex huc capite existimo passionem Christi suo modo, & sano intellectu fuisse quasi infernales, & infernalibus majores. Idque propter nimiam charitatem ejus, qui cum dilexisset nos, usque ad finem dilexit nos.

Alterum quod de nimio, excessivo, exinanitivoque, Charitatis Christi, in Christum dominatu dicere habeo, illud est. Quod non aliter satiari, expleri, vel potuerit, vel voluerit, quam per omnia Christum suum exinanendo, perdendo, annihilando: quod quidem in tota ejus vita egit, tandem verò in morte illius peregit. Etenim exinanitus est à Charitate sua Christus secundum Deitatem. Quia enim per mortem desinit esse in rerum natura, desinit etiam esse Deus. Exinanitus est quoque secundum Humanitatem: quia & illa per mortem dissoluta est. Exinanitus est secundum Deum-Hominem: quoniam Deus-Homo mortuus est: & quantum VERBUM hypostaticè unitum tam Animæ, quam Corpori fuit, Christo tamen, seu Deo-Homini unitum non fuit, quia Deus-Homo Christus in rerum natura non fuit. Exinanitus est quoque Christus secundum Animam, non quoad vivere, sed quoad vivificare, esseque vita corporis, & Hominem Christum constituere.

g: ~~2~~
 bic
 oper:
 Tom
 N
 E

tere, & opera vitæ humanæ exercere Anima illa deserit. Exinanitus est etiam Dominus quoad suum Corpus, à quo Anima discessit, & mortuum est, ac nisi specialis protectio VERBI Æterni impedisset, in statum corruptionis transiret. Exinanitus est Christus secundum honorem & famam bonam, quia cum iniquis & latronibus reputari, Barabbæ postponi, & per omnia infamis reddi, haberi que voluit. Exinanitus est secundum Sapientiam, Justitiam, Sanctitatem, Religionem, Pietatem, Innocentiam, Veritatem, Potentiam, Humilitatem, Charitatem, omnemque omnino Virtutem, & apud Deum Gratiam. Voluit enim reputari stultus, & insanus, iniquus, & impius, blasphemus, malefactor, seductor, mendax, & Pseudopropheta, consortium cum dæmone habens, nullius ad se, ad aliosve juvandos potentia, superbus, ambitiosus, & non tantum non Deus-Homo, sed neque à Deo Homo. Exinanitus est etiam secundum omnem exteriorem possessionem. Orbatus quippe Matre, discipulis, amicis, notis, vestimentis, terrâ, omnigente ac populo suo, soli duntaxat cruci affixus, idque nudus, & volatilibus rapacibus in escam, & lacerationem expositus ac datus: denique non Homo, sed vermis, sed excarnificatum per omnia cadaveris frustum, opprobrium, & abjectio, atque execratio factus omnium in sempiternum. Ergo exinanivit semetipsum, ergo exinanivit eum Charitas sua, non solum ad formam servi à forma Dei; sed etiam à forma servi, ad formam impii, ad formam vermis, ad formam mortui, atque cadaveris. Tantum nimirum sibi Charitas ejus in eum licere putavit, tan-

tumque etiam in eum pravaluit, quantum potuit, quantum ad satietatem satis superque esse potuit. Dico quantum satis esse potuit: **addo etiam** satis esse debuit, atque omnino ipsa fuit: attamen Charitati quantum ad eam excellivam nimietatem, inexplebilemque ardorem, nequaquam satis fuit. Quid enim sibi volunt illa de ejus Charitate dudum pronuntiata, & pronuntiata. *Aquæ multæ non potuerunt extinguere charitatem, neque flumina obruent illam*: quod est dicere Charitatem Dei nostri in Æternum Patrem, & in nos propter Patrem, nullis quantiscunque excessibus, nullis nimietatibus, nullis exinanitionibus, nullis annihilationibus in Christum inductis, perque Christum exhaustis, saturari, satiari, expleri potuisse, nullisque expletam esse, quin imò omnia quæ Christus jussu Charitatis suæ sive gessit, sive pertulit, licet usque ad exinanitionem accessit, tamen ista omnia, levissima quædam guttæ, tenuissimæ atque parcissimæ aquæ, exigui cujusdam calicis, sitim ne quidem satis adpersuri ne dum extincturi vicem speciemque habentia fuerunt. Irritabant potius tantum sitim, & non explebant. Impatientem ardorem sitis excitabant, & exacuebant, non verò illam obruebant, aut extinguiebant. propter quod profundo licet exinanitionis vicinus, & jam mox in abyssum Mortis, annihilationisque, & occasus descensurus, tanquam inchoans desideria, tanquam ferendus ardori impotens, exclamavit. *Sitio*. Implebat scilicet in se Charitas Christi, illud, quod quondam de se protestata, deque ingenio suo

Cant. 8. 7.

g: ~~2~~
 bic
 oper:
 Tom
 Ne
 E

professa fuerat, dicens: *Si dederit homo omnem substantiam domus suo pro dilectione, quasi nihil despiciet eam.* Et ita est omnino, Homo Deus Christus in gratiam, & gustum, contentationemque suæ charitatis, omnem substantiam domus suæ, à summa Deitate incipiendo, & usque in opprobrio maledictoque super crucem mortis desinendo, impendit, & exhaustit; & nihilominus hanc omnem impensam, hanc totam jacturam, universam hanc prodigalitatem, & exinanitionem, bona Caritas, avara Caritas, inexpleta, & inexpleta Caritas, quasi nihilum censuit, quasi nihilum despexit, *quasi nihilum & inane reputavit.*

Cant. 8.7.
Isa. 10. 17.

O Caritas? ergone Christum cum omni substantiâ domus suæ, tibi, & propter te, in nihilum redactum esse: tibi nihilominus pro nihilo est, & pro inani reputatur.

Audite mortales, audite, & intelligite. Sic Deus dilexit mundum, sic amavit vos, vos quidem peccatores, vos naturâ filios iræ, atque perditionis, vos cum adhuc inimici & exosi essetis, vos qui etiam post omnia ingrati, contemptores, & rebelles futuri eratis, & insuper etiam estis. Sic inquam, Deus dilexit vos, ut omnem substantiam domus suæ, Domus Divinæ; Domus Divino-Humanæ, dederit pro dilectione, pro redemptione, pro salute, pro vita, pro beatitudine vestra æterna. Et insuper hoc à se tam prodigè, tam prodigiosè factum, impensum, profusumque quasi nihilum despexit, & despicit: sed eâ lege, ut vos intelligatis, quia pro hoc nihilo salvi facti estis, à morte æterna: eâ lege, ut vos hoc nihilum,

hilum, non quasi nihilum, non quasi inane, non quasi inutile, & despiciendum reputeris. Sed ut intelligatis quæ à Deo impensa sunt pro vobis, quæ à DEO donata sunt vobis, quantus Deus propter nimiam suam in vos, & in vestrum bonum charitatem, profudit semetipsum vobis. O terra, terra cordium humanorum, ne operias, ne contemnas, ne conculces, ne negligas, ne nihilum reputeris harum tam abundantium gratiarum super te profusionem.

Ex pretio & sumptu, quo æstimatus es: addisce Homo pretium tui: ex Amore quo amatus es, cognosce quantum amare debeas Amatorem tuum. Ex profusione atque exinanitione totius Dei tui, in Salvationem tui, conjice quantam admetiri debeas DEO tuo dilectionem Dei: quanta cum profusione par, & opus sit te impendi & superimpendi propter amorem, propter voluntatem, propter Dignitatem Dei tui, propter Gloriam & laudem & exaltationem Dei tui.

Utinam Domine JESU amator noster profusissimè atque prodigalissimè, liceat, libeatque universo generi humano, omnibusque ac singulis nobis, profusos, prodigos, exinanitos, perditos, annihilatosque fieri propter te: propter amorem tuum, propter beneplacitum tuum, propter dignitatem & honorem tuum. Si non ad æqualitatem dilectionis in nos tuæ, (quæ nobis impossibilis est, & omnibus simul nobiscum creaturis) at saltem ad imitationem, ad similitudinem, ad semper majorem progressionem, ad nunquam

g: ~~...~~
 bic
 oper:
 Tom
 N
 E

fatiabilem famem, ad unquam fatigandam ex-
plendamve cupiditatem, aut conatum æmulandi
quàm maximè, & quàm proximè Charitatem in
nos tuam.

Habes benevole Lector Centum Modos
Passionem Domini Nostri JESU Christi medi-
tandi. Non te excito, aut provoco ut uten-
dum eis, Satis excitamenti adhibet pietati tuæ
ipsa Pretiosa Redemptoris tui Passio, tuusque
per omnia devotus, certè obligatus eidem Af-
fectus. Precor Deum ipsam pro nobis pas-
sum, ut omnes hi modi, quandocunque eos
usurpare placuerit, sint Animæ tuæ, quàm
maxime accommodi, saporosi, & proficui:
ut quàm maximè crescat, & adolescat in te,
vividus, & efficax Passionis & amor, & fructus.
Sit Deo amatori nostro, propterque Amorem
nostri Passo, Crucifixo, & Mortuo, semper,
& ubique, & ab omnibus Major, atque am-
plior gloria: Nobis autem confusio faciei in
hac vita: in altera autem salus, & beatitudo
æterna; per eundem Dominum Nostrum JE-
sum Christum, qui cum Patre, & Spiritu
Sancto, vivit, & regnat in sæcula sæ-
culorum. Amen.